Avasin silmäni. Uusi päivä oli koittanut. Luulin että se ei ikinä koittaisi. Yöllä näin kauheaa painajaista. En oikeastaan edes muista mitä painajaista, mutta näin vain jotain. Illalla aavistin että näkisin painajaista. Sen takia nukahtaminen oli vaikeaa. En tiedä mitään pahempaa kuin painajaiset. Se, kuinka olet oman pääsi vankina ja näet pahimpia pelkojasi kykenemättä tekemään mitään on kauheaa. Mutta siitä on selvitty, ja elämä jatkuu. Ponkaisen ylös sängystä vauhdikkaasti. Tänään tulee olemaan mahtava päivä. On äitini syntymäpäivä, joten nyt aamulla leivon hänelle lettuja, ja avaamme lahjoja perheen kesken. Illalla on luistelukisat. Juoksen keittiöön, ja laitan taikinan heti kohoamaan. Kulhoon pari kananmunaa, vähän jauhoja sekä maitoa. Siihen vielä sokeria ja sitten vain kohoamaan. Seuraavaksi menen herättämään pikkusiskoni. Hän suuttuisi jos tekisin kaiken ilman häntä. - Tilda, herätys. Mennään tekemään aamupalaa äidille! Tilda ponkaisee nopeasti sängystä ja juoksee edeltä keittiöön. Kun menen keittiöön, Tilda on jo taikinaa syömässä - Jätä jotain lettuihinkin, sanon Tildalle nauraen. - Mjokeij, sanoo Tilda suu täynnä taikinaa. - Onko korttisi äidille jo valmis? - Joo, tein sen ilttiksessä loppuun! - Auta minua sitten hedelmien kanssa. Pilkomme Tildan kanssa paljon hedelmiä isoon astiaan. Kun taikina oli kohonnut, aloin paistamaan lettuja. Kun aamupala on valmis, käymme herättämässä Helen. Kuten arvata saattaa, Hele on mennyt nukkumaan vasta aamuyöllä. Teinit… kun saamme revittyä Helen sängystä, herätämme isän, joka tekee kahvia. Sitten haemmekin lahjat pöytään. Seuraavaksi käymme herättämässä äidin. Alamme laulaa ”paljon onnea vaan” ja äiti herää. Kun katseemme äidin kanssa kohtasivat, minuun iski aivan kauhea aavistus. Se tuntui samalta, kuin miltä tuntui kun iso isä kuoli. Se tuntui samalta kuin miltä tuntui kun tajusin että en näe iso isää enää ikinä. Minua alkoi oksettaa, silmät alkoi vuotaa, ja surullinen olo levisi minuun. Yritän karistaa olon pois, mutten onnistu. Työnnän olon vain sivuun ja yritän jatkaa päivää. Mutta se fiilis on yhä päässäni. - Hyvää syntymäpäivää äiti! sanon. - Mennään äkkiä syömään, letut jäähtyvät ihan kohta, isä sanoo. Voi isää, aina kiire ruokapöytään. Muut juoksevat jo innokkaina ruoka pöytään, mutta minulla on yhä kauhea olo. - Se on varmasti pelkkää kisa jännitystä, mietin. Kyllä, niin sen täytyy olla. Käymme yhdessä syömään ja avaamaan lahjoja minun lahjani on kaunis Kalevala- koru joka on itse tehdyn paketin sisällä. Käytännössä lahja on yhteinen isän kanssa, sillä isä osti korun. Mutta minä ostin sen lisäksi karkkia JA tein kortin, joten kaipa olemme sujut.